

Mirko
Zupančič

- I Izgovoril je Čas:
— Samó ljubezen
je vednost;
samó ljubezen
spozna, kar ljubi. —
Do fanta je segla
kazen Časa,
njegov klicaj:
— Mineval sem,
ko te ni bilo;
mineval si,
ko sem te iskal!
Po koševinah si brodil,
v votlih skalah prebival,
v ničú lebdel.
Podarjam ti dušo:
tihoto groze
v tesnobo
noči pripeto.—

- II Tihota,
ena sama tihota

je kapnila vanj
 z očmi zvezde.
 V grapah gozdnih,
 po ilu
 kot smrt rjavem
 je v tesnobo zvit
 hodil v uro daljno.
 Sanja pred njim
 v središču zazrta,
 v sebi rahla,
 v sebi daljna.
 Oči mu je sanja
 uzrla;
 usoda mogota
 se je odprla,
 ga kot krik vzela,
 ga umolknila,
 pokrila.
 Oči zvezde
 so kot ljubezen prosile . . .

III Groza je v noči
 prepadni
 brez dotika sanje.
 Ura se
 v tiktakanje odmika.
 Sanja je
 bršljan poiskala.
 Drugam je legla,
 v line visoke
 oblaka svojega . . .
 V okvire črnega,
 na rob tistega,
 ki je potlej ničveč
 je fanta gnalo.
 Bo prišla
 sanja za njim
 za zmeraj vtkana
 v tihoto oči zaprtih?

IV Kot žival
 je sredi gozda
 pod grmom ječal.
 Sam na valovih groze,
 sam v drgetanju videnja,
 v krče spleten,
 do norosti jasen.
 Beli mesečniki
 so bile živali,
 kot povodenj
 so se pretakale skozenj.
 Plavo so skale krožile,
 oklepe mahovnate dvigale.
 Bobnele s ogrče
 hrastov zvotljenih:
 — Ko jenjamo,
 se dogodki začenjajo,
 iz naših žil poslan
 pride krvnik. —
 V fantu se je
 cekin oglasil:
 — Kdo bo njive
 in polja in trave
 živel?
 Kdo brez ljubezni,
 ki se ji pravi
 biti v stvari
 kot otrok
 znotraj
 ves znotraj:
 umreti za biti,
 biti, biti. —
 Lisa je legla
 na gozdovje:
 — Saj ni besede,
 so izročila stara,
 prastara.
 Je vse kot svetilka,
 ki v daljo beži,
 noče oči,
 ki pripovedujejo stvari. —
 Sredi gozda

je fant kot žival
 pod grmom mrazil:
 — Vse poti so same,
 so samó
 bližina daljave.
 Pridi krik blagoslojeni.
 Povej,
 izgovori jezero labodje,
 povej tišino spodaj;
 bog,
 hudič,
 pustita vzvišeno deljo
 svojega niča! —
 Prišla je sanja,
 podarila je grmu
 tišino.

V Potihoma
 je goro zapustil.
 Noter, v proge skrivnostne
 videnja
 ga je korak uravnal.
 Zavesa molčanja
 je bila z njim.
 Beseda
 je zunaj ostala,
 nezadostna,
 sama v sebi,
 besedna. —
 V izrečenem
 je nič doma.
 V izrečenem
 ni sveta.
 Bitje
 ni izrečeno,
 še povedano ni.
 Neizrečeno
 se skozi svet resniči.
 Izrečeno
 skozi sebe svet govori.

Bitje
je molk spočelo.
Pesem pesmi.
Zunaj pleše groza
črk razpostavljenih.
Zunaj ni neba,
ni mogoče
biti beseda.

Vlado
Žabot

Stražar

Potem tudi škržatov ni bilo več... čelada je glodala lobanjo. Skozi bolečino se je plazila omotica. V daljavi je trepetala modrina in razžrti robovi so štrleli v razžarjeno brezvetrje. Nekaj je žvečilo možgane... počutil se je kakor takrat, ko je še kot otrok imel velikega sovražnika — nikoli ni vedel, kje se skriva, z jezno rdečico obdane oči so prežale kakor dvoje hudob sredi našopirjene samozavesti... približal se je čisto potihem; in nihče nikoli ni

hotel razumeti ničesar, niti mama ne. Nekega dne pa so ga vendarle premagali, za praznike je bilo, in zmagovalec je bila soseda.

Tovariš se je ustavil!

»Tam!« je pokazal s prstom proti trepetajoči modrini. France ni mogel zaustaviti omotice, tudi žvečenje ni odjenjalo, napenjal je oči... ničesar takega ni bilo tam — skalovje in migetajoči zrak; žejen je bil, ustnice so se zlepile, v grlu je skelelo kakor velika rana.

»Je sovražnik?« je vprašal mukoma. Tovariš ga je začudeno pogledal, čez ustnice je šinilo nekaj preziru podobnega; ni maral vprašanj, samo poslušati je bilo treba in razumeti, vse drugo je bilo odveč. France je umaknil pogled, sram ga je bilo... tovariš je rožljaj z bajonetom, po skalah so tekali kuščarji, v nogah je boleče utripalo, med razpokami se